

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **Telefónica O2 Czech Republic, a.s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4 - Michle, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, za účasti osoby zúčastněné na řízení: T-Mobile Czech Republic a.s., se sídlem Tomíčкова 2144/1, Praha 4, zast. JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Vinohradská 30, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2009, č. j. 7 Ca 196/2007 - 71,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2009, č. j. 7 Ca 196/2007 - 71, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 28. 5. 2007, č. j. 28 702/2007-603, byl podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno jím napadené rozhodnutí odboru ekonomické regulace žalovaného ze dne 5. 3. 2007, č. j. 38 173/2006-611/IV.vyř (dále též „rozhodnutí ze dne 5. 3. 2007 o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005“). Uvedeným rozhodnutím ze dne 5. 3. 2007 žalovaný ověřil výši ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005 v částce 286 966 147 Kč jako správnou. V tomto rozhodnutí se správní orgán zabýval počty jednotek, ekonomickými údaji a vyjádřením žalobce. Při ověření výše ztráty žalovaný vycházel z údajů předložených žalobcem, a to mj. z části A.II., která v sobě zahrnovala promítnutí tzv. impairmentu. Žalobcem předložené vyúčtování v části B nebylo pro účely úhrady ztráty z poskytování univerzální služby uznáno, stejně jako část A.I., která nezahrnovala promítnutí tzv. impairmentu.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 28. 5. 2007 předseda Rady žalovaného uvedl, že v rozhodnutí ze dne 5. 3. 2007 o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005 neshledal žádné pochybení. Žalobce v rozkladu neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti a pouze zopakoval námitky, které vznášel v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně a s nimiž se již vypořádalo rozhodnutí ze dne 5. 3. 2007 o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005. Žalovaný se v rozhodnutí o rozkladu zabýval způsobem výpočtu prokazatelné ztráty, vymezením ztrátových služeb, výši přiměřeného zisku a promítnutím tzv. impairmentu pro ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005. K námitce, že dosud nebyl vystaven doklad opravňující k čerpání finančních prostředků, uvedl, že jeho podmínkou je pravomocné rozhodnutí o ověření ztráty samotné a na něj navazující pravomocné rozhodnutí o stanovení výše příspěvků držitelů telekomunikační licence na účet univerzální služby. Proto žalovaný rozklad zamítl a napadené rozhodnutí ze dne 5. 3. 2007 o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005 potvrdil.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 5. 2009, č. j. 7 Ca 196/2007 - 71, žalobu napadající shora uvedené rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 28. 5. 2007 zamítl. Soud v odůvodnění uvedl, že správní orgány postupovaly správně podle § 31, § 32 a § 79 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, ve znění pozdějších předpisů, včetně vyhlášky č. 235/2001 Sb., jejíž namítaná protiústavnost nebyla shledána. Soud se neztotožnil se žalobcem v tom, že při ověření výše prokazatelné ztráty měla být ověřena ztráta vzniklá při poskytování služeb nezahrnutých do vyhlášky č. 235/2001 Sb. Z účtu univerzální služby totiž není možné hradit ztrátu, která není v příčinné souvislosti s povahou služby, která je ze své podstaty vždy ztrátová. Z téhož důvodu soud nevyhověl návrhu na provedení důkazu znaleckým posudkem ohledně výše prokazatelné ztráty vzniklé v roce 2005 při poskytování všech jednotlivých služeb spadajících do souboru univerzální služby. Prokazatelná ztráta se vypočítává jako rozdíl mezi součtem tržeb a výnosů z poskytování ztrátových, a nikoliv všech jednotlivých služeb spadajících do souboru univerzální služby, a součtem ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku. V dalším se soud zabýval žalobní námitkou, zda měl být zohledněn tzv. impairment, či nikoliv. Soud odkázal na § 79 zákona o telekomunikacích a čl. 2 odst. 3 opatření č. OÚ - 6/S/2000. Dále se zabýval ústavností uvedeného opatření, přičemž uvedl, že do prokazatelné ztráty se zahrnují skutečně vynaložené náklady zachycené ve finančním účetnictví. Není přitom rozhodující, proč k tzv. impairmentu došlo, takže soud nevyhověl návrhu na provedení znaleckého posudku k této otázce. Promítnutí tzv. impairmentu bylo na místě, neboť je dán požadavek na shodu finančního a nákladového účetnictví. Posléze se soud zabýval i tím, že vystavení dokladu opravňujícího k čerpání finančních prostředků předchází správní rozhodnutí, jenž uloží povinným subjektům povinnost poskytnout příspěvek na účet univerzální služby. Do té doby, než jsou shromážděny finanční prostředky, doklad opravňující čerpání vystavit nelze. Na základě toho soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítl žalobce (dále též „stěžovatel“), že soud nesprávně posoudil právní otázku úhrady prokazatelné ztráty vzniklé z poskytování služeb ze souboru univerzální služby neuvedených ve vyhlášce č. 235/2001 Sb. Povinnost hradit prokazatelnou ztrátu se vztahuje ke všem službám univerzální služby, ledaže by prokazatelná ztráta nevznikla. Soud rovněž pochybil při právním posouzení tzv.

impairmentu v souvislosti s výpočtem prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby a ohledně vydání dokladu k čerpání z účtu univerzální služby. Vedle toho stěžovatel namítl, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné, neboť soud převzal argumenty žalovaného, aniž by se zabýval jejich správností a provedl k nim důkaz. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2009, č. j. 7 Ca 196/2007 - 71, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel opakuje argumenty a námitky, které zmínil již v žalobě. K nim se žalovaný vyjádřil, takže odkazuje na svá předešlá vyjádření. S názorem soudu se žalovaný ztotožňuje. Na základě toho žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud shledal vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k nimž je povinen podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti, i když nebyly v kasační stížnosti namítnuty. Vada řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, se týkala pominutí osob zúčastněných na řízení. Za této situace se již Nejvyšší správní soud nemohl k stížnostním námitkám zabývat otázkou způsobu stanovení výše ztráty z poskytování univerzální služby, která je v dané věci předmětem sporu.

Podáním ze dne 21. 8. 2009 oznámila společnost T-Mobile Czech Republic a.s., že vstupuje do řízení o kasační stížnosti jako osoba zúčastněná na řízení. Toto své procesní postavení odůvodnila rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 30. 7. 2009, č. j. 44 265/2009-603, kterým byl zamítnut její rozklad a potvrzeno rozhodnutí ze dne 5. 3. 2007 o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005. Společnost T-Mobile Czech Republic a.s. uvedla, že hodlala uplatňovat svá procesní práva i v průběhu správního řízení o ověření výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005, nicméně s ní nebylo jako s účastníkem řízení jednáno. Teprve až na základě soudních rozhodnutí (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2008, č. j. 9 Ca 293/2007 - 65), jí bylo přiznáno postavení účastníka řízení v předmětné věci. Pokud tedy mohla být přímo dotčena na svých právech a povinnostech rozhodnutím o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005, může být přímo dotčena i rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti.

Podle Nejvyššího správního soudu je třeba považovat držitele telekomunikační licence za dalšího účastníka soudního řízení v procesním postavení osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 8. 2009, č. j. 3 As 3/2009 - 152, www.nssoud.cz, „stanovení výše prokazatelné ztráty (ať již ve správné či nesprávné výši) může mít tedy dopad na žalobce (tady osoby zúčastněné na řízení - pozn. soudu). Jak správně uvedl Městský soud v Praze, na stanovení výše prokazatelné ztráty přímo závisí, zda žalobci následně vůbec vznikne povinnost k zaplacení finančního příspěvku a pokud ano, jaká bude její výše, byť k tomuto vyjádření dojde až prostřednictvím ověření výše finančního příspěvku žalobce. Ostatně pro úspěšnost námitky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva. Je tak nutno připustit, že žalobce jako osoba, která může být

dotčena výsledkem tohoto řízení, musí mít právo se ke způsobu ověření prokazatelné ztráty vyjádřit a uplatnit případně své námitky či jinak využít svá procesní práva. Tato procesní oprávnění nemůže vyvrátit argumentace stěžovatele, že v řízení nejsou na základě zákona o telekomunikacích či vyhlášky č. 235/2001 Sb. výslovně ověřovány údaje žalobce ani jiného přispěvatele na účet univerzální služby, z čehož stěžovatel dovodil nemožnost účastenství stěžovatele tkvící v hmotněprávní normě - zákonu o telekomunikacích, neboť k účastenství postačí potence dotčení práv žalobce (§ 27 odst. 2 správního řádu).“ Z tohoto rozhodnutí lze dovodit závěr, že účastníkem správního řízení o ověření výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby stěžovatele za rok 2005 je i společnost T-Mobile Czech Republic a.s. jakožto držitelka telekomunikační licence, která je povinna přispívat na úhradu prokazatelné ztráty. Proto je třeba tento subjekt považovat za osobu zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s. Jeho vstup do řízení o kasační stížnosti je přitom přípustný. K tomu blíže srov. rozsudek ze dne 18. 12. 2007, č. j. 8 Aps 8/2007 - 90, www.nssoud.cz, podle kterého osoba, která byla přímo dotčena ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí, má právo oznámit vstup do řízení i v jeho kasační fázi.

*Z výše uvedeného vyplývá, že společnost T-Mobile Czech Republic a.s. měla být účastníkem správního řízení, přičemž s ní takto mělo být jednáno. Současně jí svědčí procesní postavení osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s. Městský soud v Praze tedy pochybil, když nezjišťoval okruh možných osob zúčastněných na řízení. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na svou judikaturu. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2006, č. j. 8 As 32/2005 - 81, www.nssoud.cz, jehož závěry lze modifikovaně vztáhnout na nyní posuzovanou věc „*nevyrozumí-li soud, který rozhoduje o žalobě neúspěšného uchazeče o licenci k rozhlasovému vysílání proti rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, ostatní neúspěšné uchazeče o tutéž licenci postupem podle § 34 odst. 2 s. ř. s., a neumožní jim tak účastnit se řízení jako osobám na něm zúčastněným, je řízení před soudem zatíženo vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) a § 109 odst. 3 s. ř. s.]*“. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 - 75, publikovaném pod č. 1479/2008 Sb. NSS, „*ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. předpokládá aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení. Jestliže krajský soud nevyrozuměl o probíhajícím řízení účastníka správního řízení odlišného od žalobce, který splňoval podmínky § 34 odst. 1 s. ř. s., zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*“. V dané věci však Městský soud v Praze nezjišťoval okruh osob zúčastněných na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s., ačkoliv stěžovatel již v žalobě upozorňoval na skutečnost, že případnými osobami zúčastněnými na řízení jsou i další držitelé telekomunikační licence, kteří mají povinnost participovat na úhradě ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005. Namísto toho Městský soud v Praze jednal pouze se žalobcem (stěžovatelem) a žalovaným. Přitom skutečnost, že dalším držitelům telekomunikační licence, kteří mají povinnost se podílet na úhradě ztráty z poskytování univerzální služby, svědčí podle § 27 odst. 2 správního řádu procesní postavení účastníka v řízení o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby vyplývá z povahy tohoto řízení. Zcela výslovně tyto závěry potvrdil i Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku ze dne 12. 8. 2009, č. j. 3 As 3/2009 - 152.*

Podle Nejvyššího správního soudu je, vedle shora uvedeného, třeba poukázat na další související aspekty dané věci. Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2009, č. j. 3 As 3/2009 - 152, totiž s nyní posuzovanou věcí přímo souvisí. Na základě závěrů obsažených v tomto rozhodnutí, stejně jako v jemu předcházejícím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2008, č.j. 9 Ca 293/2007 - 65, žalovaný změnil svá předchozí rozhodnutí a přiznal společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. procesní postavení účastníka v řízení o ověření výše prokazatelné ztráty vzniklé z poskytování univerzální služby za rok 2005. Konkrétně se tomu mělo tak, že podáním ze dne 12. 4. 2007 společnost T-Mobile Czech Republic a.s. tvrdila své účastenství na předmětném správním řízení. O něm bylo rozhodnuto usnesením žalovaného ze dne 14. 5. 2007, č. j. 38 173/06-611/V.vyř, tak že tato osoba účastníkem řízení není. Proti tomuto rozhodnutí podala společnost T-Mobile Czech Republic a.s. rozklad. O něm rozhodl předseda Rady žalovaného rozhodnutím ze dne 18. 7. 2007, č. j. 42 085/2007 - 603, tak, že jej zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 11. 2008, č. j. 9 Ca 293/2007 - 65, tak, že žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Správnost jeho argumentace posléze potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém výše uvedeném rozsudku ze dne 12. 8. 2009, č. j. 3 As 3/2009 - 152. Na základě toho předseda Rady žalovaného rozhodnutím ze dne 27. 3. 2009, č. j. 42 085/2007-603/XIII., změnil usnesení ze dne 14. 5. 2007, č. j. 38 173/06-611/V.vyř, podle kterého společnost T-Mobile Czech Republic a.s. nebyla účastníkem řízení a procesní postavení účastníka předmětného správního řízení jí přiznal. Na základě toho podala společnost T-Mobile Czech Republic a.s. dne 14. 4. 2009 proti rozhodnutí ze dne 5. 3. 2007 o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005 rozklad. Tento rozklad byl rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 30. 7. 2009, č. j. 44 265/2009-603, zamítnut a rozhodnutí ze dne 5. 3. 2007 o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005 bylo potvrzeno.

Je patrné, že účastníkem správního řízení ve věci ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005 měli být všichni držitelé telekomunikační licence, kteří byli povinni participovat na úhradě této ztráty. Předchozí soudní rozhodnutí zatím výslovně potvrdila účastenství společnosti T-Mobile Czech Republic a.s., avšak jako účastníci řízení přicházejí v úvahu podle § 27 odst. 2 správního řádu i další osoby. V daném ohledu tak došlo k procesní situaci, která je krajně nežádoucí. Původní správní řízení o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005 bylo vedeno toliko se stěžovatelem. Proti rozhodnutí ze dne 5. 3. 2007 o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005 podal stěžovatel rozklad, který byl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 5. 2007 zamítnut a rozhodnutí ze dne 5. 3. 2007 bylo potvrzeno. Nicméně i společnost T-Mobile Czech Republic a.s. poté, co jí bylo přiznáno procesní postavení účastníka řízení, podala proti témuž rozhodnutí ze dne 5. 3. 2007 o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005 rozklad. Protože doba mezi podáním jednotlivých rozkladů byla vlivem shora uvedených důvodů zhruba dvouletá, došlo k tomu, že oba rozklady byly vyřízeny ve dvou samostatných řízeních dvěma samostatnými rozhodnutími.

Podle Nejvyššího správního soudu tímto postupem došlo k nežádoucí situaci, kdy o jednom rozhodnutí správního orgánu prvního stupně existují v podstatě nezávisle na sobě dvě rozhodnutí o rozkladech, kdy jeden rozklad podal stěžovatel a druhý rozklad,

poté co bylo uznáno její procesní postavení účastníka řízení, podala společnost T-Mobile Czech Republic a.s. Uvedená nežádoucí situace se znásobila tím, že zatímco proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 28. 5. 2007 o rozkladu stěžovatele byla podána žaloba vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 196/2007, tak proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného o rozkladu společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. ze dne 30. 7. 2009 je podána žaloba u téhož soudu vedená pod sp. zn. 10 Ca 330/2009. Tuto skutečnost zjistil Nejvyšší správní soud z vyjádření společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. a z jí zaslaných listin. Dochází tak k situaci, kdy jedno základní rozhodnutí (míněno rozhodnutí ze dne 5. 3. 2007 o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005 - pozn. soudu) bude zprostředkovaně předmětem několikanásobného přezkumu. To je však ve striktním rozporu s požadavky dobré správy. Ostatně i judikatura dospěla k závěru o nepřípustnosti několikerého druhostupňového rozhodnutí vůči témuž rozhodnutí prvního stupně. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 6 A 104/2001 - 69, publikovaného pod č. 827/2006 Sb. NSS, *„v řízení, na něž se vztahuje správní řád, je pojmově vyloučeno věcně rozhodovat o jednotlivých rozkladech (odvoláních) proti témuž rozhodnutí správního orgánu I. stupně odděleně. Jestliže předseda Úřadu průmyslového vlastnictví rozhodl o rozkladech navrhovatele výmazu ochranné známky a majitele ochranné známky proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví o výmazu ochranné známky z rejstříku ochranných známek samostatnými rozhodnutími, byť se stejnými spisovými značkami a se shodnými výroky, zatížil přezkumné (opravné) řízení procesní vadou, která způsobila nepřezkoumatelnost obou těchto rozhodnutí pro nesrozumitelnost. V takovém případě soud zruší obě rozhodnutí o rozkladech z úřední povinnosti, a to i když žalobou bylo výslovně napadeno pouze rozhodnutí o rozkladu majitele ochranné známky.“* Uvedené závěry je třeba aplikovat na nyní posuzovanou věc.

Nejvyšší správní soud v této situaci uzavírá, že Městský soud v Praze by měl v novém řízení náležitě zohlednit shora uvedené závěry. Měl by přihlídnout k tomu, že správní řízení ukončené žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 5. 2007, jakož i jemu předcházející rozhodnutí ze dne 5. 3. 2007 o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005 bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, když byla opomenuta jako jeho účastník (minimálně) společnost T-Mobile Czech Republic a.s. V takovém případě je, a to i s ohledem na dvojí rozhodnutí o rozkladu, na místě postupovat tak, že je třeba z procesních důvodů zrušit jak žalobou napadené rozhodnutí ze dne 28. 5. 2007, tak i rozhodnutí ze dne 5. 3. 2007 o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005. Protože rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 30. 7. 2009 je v současné době předmětem soudního řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 Ca 330/2009, vyvstává otázka, jak naložit s tímto rozhodnutím. Na tuto otázku jednoznačně odpovídá shora citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu tak, že je třeba i toto rozhodnutí zrušit, a to i v zájmu právní jistoty, ačkoliv lze vycházet z předpokladu, že pokud bude zrušeno rozhodnutí ze dne 5. 3. 2007 o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2005, pak na něho navazující rozhodnutí o rozkladu nebude nadále způsobitely vyvolat žádné právní účinky. Formální existenci rozhodnutí o rozkladu proti neexistujícímu prvoinstančnímu rozhodnutí však není možné připustit. Je tak nyní na Městském soudu v Praze, aby v dalším řízení v intencích uvedeného judikátu zrušil také rozhodnutí o rozkladu ze dne 30. 7. 2009. Na základě toho bude moci Městský soud v Praze žalobu ve věci vedené pod sp. zn. 10 Ca 330/2009 odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Shora naznačeným procesním postupem, ostatně velmi výjimečným, jaký si

však vyžaduje výjimečnost nastalé procesní situace, dojde k odstranění krajně nežádoucího stavu a nápravy nezákonnosti, která započala na úrovni správního řízení v prvním stupni a způsobila nezákonnost kasační stížností napadeného rozsudku.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. důvodná. Proto napadený rozsudek Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je tento soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu